

Ienache Văcărescu

Amărită turturea

Amărită turturea
Cînd rămîne singurea,
Căci soția și-a răpus,
Jalea ei nu e de spus.

Cît trăiește tot jălește,
Și nu se mai însoțește!
Trece prin flori, prin livede,
Nu se uită, nici nu vede.

Trece prin pădurea verde
Și să duce de se pierde.
Zboară pînă de tot cade,
Dar pre lemn verde nu șade.

Și cînd șade cîteodată,
Tot pre ramura uscată.
Umblă prin dumbrav-adîncă,
Nici nu bea, nici nu mănîncă.

Unde vede apă rece,
Ea o turbură și trece;
Unde e apa mai rea,
O mai turbură și bea.

Unde vede vînătorul
Acolo o duce dorul,
Ca s-o vază, s-o lovească,
Să nu se mai pedepsească.

Cînd o biată păsărică
Atît inima își strică,
Încît dorește să moară
Pentru a sa soțioară,

Dar eu om de-naltă fire,
Decît ea mai cu simțire,
Cum poate să-mi fie bine?!
Oh, amar și vai de mine!

(Ienache Văcărescu, *Amărită turturea*, în *Poezii Văcărești* (Ienache, Alecu și Nicolae), *Opere*, Ediție critică, studiu introductiv, note, glosar, bibliografie și indice de C. Cîrstoiu, Minerva, București, 1982, pp. 321-322)